

Arrest

nr. 296 791 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 februari 2022 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 1 juni 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 8 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2022 werd ingediend door :

[G.Y.] [...]

nationaliteit: Turkije [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 29.06.2017 diende betrokkene een Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in. Op 30.04.2018 weigerde het Commissariaatgeneraal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) zowel de toekenning vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 22.11.2019. De duur van deze asielprocedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en vrijheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om af te reizen naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene dient minstens een begin van bewijs voor te leggen waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om af te reizen naar zijn herkomstland.

Wat banden met zijn familieleden betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene stelt dat zijn broers, zus, neven en nichten onbeperkt verblijfsrecht/Belgische nationaliteit verworven hebben. Het is niet duidelijk waarom dit element een buitengewone omstandigheid zou betekenen waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst zou kunnen afreizen om zich in regel te stellen met de bepalingen uit de Vreemdelingenwetgeving. Dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2017 in België verblijft, dat hij zich kan uitdrukken in het Nederlands, dat hij werkbeloftes voorlegt, dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223;

RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 8 juli 2023 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [G.Y.] [...]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen

Het gezins- en familieleven : betrokkene heeft geen gezin in België, het gaat louter om een tijdelijke scheiding met zijn ruimere familie

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan waardoor hij niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 01.06.2023 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan repatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Turkije terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sinds 2017 in België verblijft zonder terug te zijn geweest naar zijn herkomstland en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd is. Dat verzoeker vanaf het eerste moment dat hij een België aankwam om internationale bescherming vroeg laat ook blijken dat een terugkeer ook wel onmogelijk is voor hem. De ernst van deze asielaanvraag laat ook wel blijken dat een terugkeer voor verzoeker geen optie is. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beoordeling aanhaalt dat een terugkeer 'geen onoverkomelijk nadeel' met zich zou meebrengen laat blijken dat er op geen enkele manier met de juiste feiten een beslissing is genomen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren. Verzoeker heeft in Turkije niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij enige tijd geleden verliet. Verwerende partij kan er ook niet zomaar vanuit gaan dat indien er kennissen zouden zijn dat er heel die periode op gerekend kan worden.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de gewijzigde weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig zijn verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofdzaak van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)"

2.1.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opont-houd in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Met zijn betoog, waaruit blijkt dat hij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie die is opgenomen in de eerste bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht. Het feit dat verzoeker in staat is de redenen die verweerder ertoe brachten de eerste bestreden beslissing te nemen weer te geven en te bekritisieren, toont net aan dat de voorziene overwegingen voldoende duidelijk zijn en hem in staat stellen te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

De Raad merkt in eerste instantie op dat het niet kennelijk onredelijk is om verzoekers langdurig verblijf, waardoor, volgens hem, het centrum van zijn belangen in het Rijk ligt, en zijn voorgehouden integratie in België niet te aanvaarden als gegevens die toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid. Verweerders standpunt dat het gegeven dat verzoeker sedert 2017 in België verblijft en uitstekend geïntegreerd zou zijn niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers uiteenzetting dat de gemachtigde er *“niet zomaar vanuit [kan] gaan”* dat hij gedurende de behandeling van de verblijfsaanvraag in zijn herkomstland op kennissen kan rekenen en dat er geen garantie is dat hij in dat land ergens terecht kan, leidt ook niet tot het besluit dat verweerder onzorgvuldig optrad. Verzoeker gaat er met dit betoog immers aan voorbij dat het hem toekomt om het bewijs te leveren dat er omstandigheden bestaan die het hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf het gebrek aan kennissen in het herkomstland op wie hij een beroep zou kunnen doen niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker daarnaast verwijst naar zijn verzoek om internationale bescherming, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder aandacht heeft besteed aan zijn bewering dat hij vreest voor zijn leven en vrijheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn herkomstland. Verweerder heeft immers toegelicht dat verzoeker geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Hij heeft tevens gesteld dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet werden weerhouden door de bevoegde instanties, zodat een andere beoordeling niet gewettigd is. Door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat uit de *“ernst van deze asielaanvraag”* blijkt dat een terugkeer geen optie is, zonder verdere toelichting of staving, toont verzoeker niet aan dat verweerders standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is.

Met zijn uiteenzetting dat hij niet akkoord gaat met verweerders appreciatie van de door hem als buitengewone omstandigheden aangebrachte gegevens – een appreciatie die, zoals reeds gesteld, niet kennelijk onredelijk is en die aansluit bij de vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769) – toont verzoeker derhalve geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Verzoeker lijkt tevens nog te willen aangeven dat verweerder de eerste bestreden beslissing niet kon nemen zonder hem eerst de kans te hebben gegeven om zijn situatie toe te lichten en stukken over te leggen. Hij verliest hierbij schijnbaar uit het oog dat hij de mogelijkheid had om de inlichtingen en de documenten die hij dienstig achtte aan te brengen bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en hij maakt niet aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven dat hij hem ter kennis bracht over het hoofd zag bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.3. Op basis van verzoekers uiteenzetting kan ook geen schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Dat verzoeker niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van enige tijd, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2.1. De Raad dient aan te geven dat de tweede bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat verweerder, behoudens in het geval meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal vormen, een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. In casu wordt niet aangetoond dat de feiten waarop verweerder zich baseerde om de tweede bestreden beslissing te nemen – meer bepaald de vaststelling dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum – incorrect zijn en wordt ook niet aangetoond dat enige bepaling uit een internationaal verdrag een beletsel zou kunnen vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder, nu deze uitgang van een juiste feitenvinding en hij niet beschikte over enige discretionaire bevoegdheid, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden.

2.2.2.2. Aangezien de feiten waarop verweerder zich baseerde om de tweede bestreden beslissing te nemen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en nu niet blijkt dat deze beslissing niet deugdelijk zou zijn voorbereid, kan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht worden vastgesteld.

2.2.2.3. De door verzoeker verstrekte uiteenzetting leidt ook niet tot het besluit dat enig ander, niet nader aangegeven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK